

LA BARRETINA

SETMANARI POPULAR, HUMORÍSTICH Y LITERARI
Deslligat de tot partit polítich.

Sortirà cada dissapte

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Molas, 24 entressol.

Número solt, **5 céntims.**

Atrassats, **10 céntims.**

SUSCRIPCIÓ: Un any, 3 ptas.—Mitj any, 1'50.

Los suscriptors del interior rebrán lo folletí enquadernat.

PAGA, QU'ES GATA

—Qué fa aquí tant enfeynat, senyor Palau?

—Res, que hi llegit que 'l ministre d'Hisenda prepara pressupostos nous, y poso la caixa en estat de defensa; ¡¡¡ay mi mare!!!

NOVÉ FOLLETÍ DE **L'ESTRENO DE LA PRIMERA OBRA**
Ó APUROS D'UN AUTOR NOVELL
QUINT FOLLETÍ DEL DRAMA **INCAPACITAT**

LA SETMANA

En veritat vos dich, lectors caríssims, que sou uns tranquils. Vos demanava á la *Crónica* passada que 'm treguessiu d'un dubte, y com si hagués dit Lluçia. Per segón cop vos ho demano, puig més que may estich dubtós si estem á Barcelona ó á Zululandia, des que hi llegit un tros de diari que si l'entenç que 'm penjin. Aixó 'm fa pensar que sia idioma zulú, aschanti ó alguna altre figura per l'istil. Vegin una mostra. Es de *La Publicidad*:

"Sale Guantero, alto, rodao, capirote, bragao, jabonero, sucio., Alló de *Guantero* diu el Diccionari que vol dir "Comerciante en guantes.,, Pues aquí, m'ha dit un zulú que va als toros, significa un toro que 's deya Guantero, ab perdó de la Academia y dels comerciants de guants. *Rodao* deu ser cosa de rodas; de modo que tenim ja un *Toro comerciant en guants que camina en rodas*. No está mal. *Capirote*, deu voler dir tonto: *Tonto de capirote*. Lo de *bragao* deixemho estar, perque, com alló que feya en Sancho ab la camisa amunt y els pantalons avall, *peor es meneallo*. *Jabonero sucio* deu voler dir *comerciant de sabó brut*. Ja tenim la xarada descoberta: "Un toro comerciant en guants que camina sobre rodas, qu'es, á més, tonto y que aprofita 'ls moments que li deixan lliures els guants pera vendre sabó brut." Repeteixo que no está mal. Un toro aprofitat.

Y e garrifeus de lo que va fer aquet toro! Pro no, ja us esgarrifareu la setmana entrant.

*

Tinch el gust de notificalshi que un tal Signor Zampieri, italiá per més senyas, representava fa un mes al *Teatro de la Comedia* de Madrid. Y representava unas cosas... En fi, que segons diu un diari católich, el *can-can* es un sant exercici al devant de las porquerías d'aquell *italiani*. Las sevas *bailaoras* son tant piadosas, que per no voler esmenar la plana á Deu, se presentavan al públich tal com Nostre Senyor las tirá al mon.

Y sobre este prenotando
vaya el lector calculando.

Es dir, una monada de verges, sens necessitat de Rafaels ni Murillos. Y l'aristocracia madrilenya ¡com hi corria al teatre de la Comedia, sedenta d'art, desitjosa de poesia y afamada de sensacions! La joventut dorada, dich, verda, com hi gaudia en aquell centre, gracias al católich govern que té en compte sens dubte, la máxima cristiana aquella de que, mediant la bellesa de las criaturas y de sas obras, nos enlayrem á la Bellesa Suma, al Creador!

Obra tant meritoria del senyor Zampieri no podia quedar sense recompensa y aixís ha sigut. Fa poch dias que S. M. D.ª Cristina, usant dels drets que la Constitució li dona, s'ha dignat concedir al senyor Zampieri la *Gran Creu d'Isabel la Católica*.

Y á las *verges bailaoras*? Voto perque 'ls hi donguin la *Gran Creu de la Inmaculada*, vulgo, Carlos III.

Y á fe que, de sapiguerho en Silvela, podia fer mitja crisis per comptes d'una. Al sortir en Villaverde podia entrarhi al ministeri en Zampieri. Y haguera dit la gent: "Ha sortit en Villa, pro en Verde s'hi ha quedat". Perque cuidado si n'es de *Verde* l'*italiani* aquell de las porquerías, ab totas sas creus y totas las reals magnificencias!

*

La Unió Catalanista ha passat el Rubicón. Y *piano, piano*, ha entrat al palau de la Sobirana d'Espanya y Condecoradora d'en Zampieri. En Folguera feu el dis-

curs devant de S. M. Y al darrera, fent semi-círcul, els demés acompanyaven al president, entonant dolsament *Els Segadors*, dirigits per en Franquesa.

“Senyora: (deya ‘n Folguera) hora es ya de que acabe el estado excepcional en que se encuentra Barcelona; hora es ya...”

Y cantava el coro: “Are es hora, nostre Rey,—are es hora que fem guerra...”

“...porque si no somos revolucionarios, quizás en adelante no podamos responder del orden; quizás...”

El coro: “A las armas, catalans,—que ‘ns han declarat la guerra...”

En Silvela, Dato, Villaverde, etz, (qu’estavan escoltant d’amagat) tot entussiasmats: “Bon cop de fals”.

—Ey! (cria en Franquesa) que aquets *mis* son *sostenidos*.

—Calli, home; vol més *sostenidos* y *bemols* que aquesta escena?—replica ‘n Folguera. Pro no ‘l sentí ningú, perque Reina y President, govern y *segaors*, cantavan entussiasmats el darrer “Bon cop de fals”, portant el compás en Dato. Y després, la Comissió

Caló el chapeo, requirió la espada (la fals),
miró al soslayo, fuese y... no hubo nada

más que de contar sea.—MONTBAR.

CRÒNICA HUMORÍSTICA

Amich Pau; Vosté dirá
tal volta que soch mandrós;
més no ho cregui, que si escolta
prompte sabrá la rahó
d’haver passat quinze días
sense dirli ni un sol mot;
com ja sap, tinch una ullera
que veig, si vull, tot lo mon,
una cosa prodigiosa
que fa obrir l’ull de debó.
Donchs gracias al aparato
vaig contemplarne fa poch
lo tractat fet fa algúns dias
per lo nostre embaixador;
sorrés de tanta política
vaig exclamarne ab ver goig:
Amich Boca, tens qu’anarhi
per admirar las regions
que serán pou de riquesa
per los pobres espanyols.
Y dit y fet, per mil *xavos*
vaig compra un camell hermós,
guarniments y un guapo moro
que ‘m va fer de conductor.
A las cinch del matí ‘m llevo
y camell, el moro y jo,
vam endressar nostres passos
á las novas possessions.
¡Quina sorpresa més grossa

lo terreno per mi foul!
Prou pensava veure terra
ab cada bosch tant frondós
que ni sols la meva ullera
traspassava l’ample vol,
mes ¡ay de mi! d’etzevaras
y de sorra n’es lo bosch
y alguna qu’altre bestiola
com son tigres y lleons...
¡Quina possessió més maca!
no cal dir que tenim sort
y que la nostra vehina
fa un desprendiment molt gros
y ab carinyo de germana
nos endossa casi un... mort.
Ja hi ha qui n’aixeca á Espanya,
ab títol de timadors.
Pro voler que qui agonitza
n’aixequi algún ¡il lusió!
que la terra de ‘n Sibella
y d’aquell que ab dimisions,
ha fugit com fuig d’estudi
al fe una bestiesa un noy,
sols es bona perque cargui
dins l’abim d’execració
y que torni á nostra terra
com la nova possessió;
que ‘ls camps que encare floreixen
siguin erms, sense ‘l vigor

que tenían algún dia,
 que 'l comers que fou un jorn
 una mina de riquesas
 fassin tuf tant sols de mort;
 que fábricas gegantinas
 qu'algún temps nostre orgull fou
 quedin solas fetes runa
 com després d'un vent molt fort;
 y que tot lo nostre poble
 desvalgut, de fam mitj mort,
 protegeixi aquets polítichs
 qu'arruinan la nació;

que detrás dels *Pantorrillas*
 busquin com are favors
 y que busquin en los toros
 la gran regeneració:
 la paraula que tots cridaan
 buscantla ab un llum per tot,
 la paraula que algún dia
 nos feu viure de ilusions,
 ¡Quan será qu'aquesta vena
 que la llum de la rahó
 nos fa veure capgirada
 caygui estesa al nostre entorn!

BOCA CECA.

LO MEU OFICI

Més qu'un obrador era un centre de pau y goig, ahont may s'hi coneguèren las envejas é intrigas tant propias dels temps presents.

Estava situada en un quart pis del carrer Mitjá de la Blanquería.

Prop dels núvols...

Lo Sol surtía y mos trovava ja assentats devant d'aquellas barricadas de fusta, fent sotraqueijar las caixas, apretant las calcas y meneijan los espolins ab més salero que las fitxas los jugadors de dómino.

Com no així, si tot aquell mohiment representava la pau de casa y lo pá de la familia.

Sols un dia á la setmana passava aquell mohiment, ab gran satisfacció d'els vehins de l'escala, que podían disfrutar d'una quietut complerta durant algunas horas.

¡Los dilluns! los dilluns! que 's feren célebres en lo nostre ofici.

En aquells temps en que 'ls velers de seda mos n'anavam á casa los dissaptes ab deu ó dotze duros á la butxaca, quan no era més, segóns la feyna, y molts vegadas cobrats ab un parell ó tres de monedas més grogas que las flors de carbassera.

Las fonts de 'n Xiro y la Satalía son testimonis muts de nostre bon humor y mellor gana.

En l'obrador fou hont s'arreglá mon casament ab la *Sumpteta*.

¡La Sumpteta, una nuadora llesta com una centella y més neta que la bugada,

Malgrat lo temps que nuava per la casa, jo may m'había ataleyat ab aquells ulls que deyan tantas cosas y aquell conjunt de cos tant garbós que 'n prometía tantas altres.

Tant bon punt vareig comensar á descubrirli tantas gracias, vareig deixar de gastarli aquellas brometas sens mals fins, que tants bons ratos mos habían fet passar, fent qu'enaquell obrador, mentres ella hi era, los esclats de riallas s'empaytesin los uns als altres.

Los companys de treball varen notar lo cambi, y broma va, indirecta vé; varen contribuir á que 's fés lo nostre matrimoni.

Jo era sol; vivía en una dispesa qu'apesar de serho me cuidavau bé y no m'arruinavan.

Se compren que ab mon guany tenia algunas economias, y que 'n mon casament fora inútil dir que 's va gastar la plata.

No menys se mereixia la meva *Sumpta*.

L'ofici estava en son mellor esclat.

La demanadissa de género era cada cop més numerosa y á casa ab la bona administració de ma esposa, may va deixari treurer la cara á la miseria, puig va anar nuant per las casas ab gran content de 'ls velers, que nuant ella la passeijada era menos llarga, fins y á tart que Déu se va servir enviar nos descendencia.

Dos fills tinguérem que, com á sa mare, Deu va tenir á bé l'emportarsels, deixantme sol y resignat en mitj de las trifulgas que sobrevinguèren y esperant mon hora, quan arribi, ab lo cor ple d'esperansa...

* * *

Tranquils vivíam y 's pot dir felissos; sense aspiracions ni caborias, contents ab la nostra sort.

Está vist que la felicitat es curta en aquesta vall de llàgrimas.

Varen comensar omplir nostre mercat géneros estrangers ben acabats y menos cars que 'ls que nosaltres produhíam.

L'amo, que sempre venia á visitarnos ab cara riallera, comensá á venir més sovint; regany-natnno; trovant defectes á la feyna y queixantse de la poca producció y poch beneficis...

Nos va allargar las penas, feu espessir las passadas, tot ab l'objecte de aguantar un poch la competencia desastrosa que mos feyan los articles vinguts de fora casa.

Tots aquiexos recursos no bastaren y fou precís lo anar parant telers, despatxan gent, y á la fi los fills de l'amo, que ja comensavan á portar la negoci, no poguent aguantar aquellas sotragadas, resolgueren fer venir máquinas modernas que feyan més feyna y estalviaban los brassos.

Únich recurs d'aguantarse al payre y tallar los agallas á l'extranger, que semblava s'hagués proposat sembrar l'extermini en la nostra classe.

¡Aquellas máquinas! cada cop que las recordo tot mon cos se remou. Si de carn fossin... crech que ab mas malediccions algun llum del cel ja las hauria carbonisadas. De aquí naix ma ruína. Aqueixes l'origen de ma pobresa. Me vareig trovar vell y sense feyna. No n'hi va haver prou ab aqueixa *recalcada*. Lo tifus se va emportar mos fills en molt poch dias. Ma esposa, á efecte del disgust, poch á poch perdé la vista. Ab tot y agotar nostres recursos no va poguer curar; sobrevisquent poch temps á nostre infortuni. Aquell obrador que fou un temps lo niu de ma ventura tancat com no volguent guardar en sas entranyas aquell sistema nou que 'l cambiaba. Molts cops quan á la *Santa Casa* es día de passeig pera nosaltres; men vaig cap al moll, arrossegant mon mitj individuo difunt, ja efecte d'una feridura, y m'assento prenent lo sol á la muralla de mar mirant si encare trobo algun company d'aquell temps que com jo arrossegui encare aquesta trista vida. A voltas, com espectre d'ultratomba, trobo algun antich company que, después de contarnos y recordar nostras penas mutuament, mos separém ab més recansa, recordant aquells bons temps en que 'ls velers vivían quasi 's pot dir ab opulencia, essent orgull de Barcelona quan per las professons del Corpus acompanyaban lo pendó del gremi lluhint lo clássich barret de copa, pantalón blanch y lo ben tallat gech de cotilla.

A. MAS Y CASANOVAS.

La gent de montanya

Drama en tres actes y en vers original de D. Joaquín Albanell Vilas.

Lo dia 6 emprenguerem al viatge cap á Vich pera poder assaborir la nova producció del fundador de lo Teatro Católich, drama que com tots los seus té un argument senzill pro molt ben desenrotllat.

Lo primer acte representa la casa del traydor Baltasar en la que s'hi presenta lo senyor Rector del poble pera demanar al senyor si voldria fer lo favor de deixar una cantitat á son feligrés Bernat; accedint lo senyor á la petició, y al presentarshi en Bernat, en Baltasar, junt ab lo seu procurador Gabriel emborratxan al pagés després d'haver firmat aquest lo recibo, lo que presència, amagat lo criat Miquel.

En lo segón acte representa quan lo senyor Baltasar s'apodera de la finca de 'n Bernat valentse pera ferho de papers falsos pro en una de las escenas es presenta en Ramón, fill de 'n Bernat, arribat de Cuba, quin veient que han robat á son pare treu á la forsa als lladres de la casa.

Y en lo tercer acte es quan lo criat descubreix tota la trama de son amo al cabo de somatent, qui veient que lo que había fet en Baltasar, home de ciutat, era sols un robo, se presenta á la casa ahont se trobaban junt ab lo seu procurador per agafarlo protestant lo senyor del atropello de que era víctima, contestantli lo cabo que la gent de Montanya quan hi ha lladres al poble acostuman ferho del modo aquell, y que com per documents li constava qu'els que habitaban en aquella casa ho eran per aixó allí se habían dirigit.

L'obra que ab quatre cops malt donats acabem de resenyar, fou magistralment executada per los senyors Riera, Aguilar, Godayol, Casanovas, Cunill, Portabella, Garolera y Redorta, agradant moltíssim á la nombrosa concurrencia que no 's cansá d'aplaudir als actors y al autor á qui feren sortir moltas vegadas en lo palco escénich.

Als molts aplausos y felicitacions que rebé lo senyor Albanell serveixis unir lo nostre que desde aquestas columnas li enviém de tot cor, esperant que dita obra se representarà en totas las societats católicas de Catalunya.

Y PESSETAS.

EN LA SALUT

AL SIMPÁTICH JOVE JAUME CAMPMAJÓ

Dalt de l'ermita
 'vuy he pujat,
 una donzella
 'l cor m'ha robat.
 Si era guapa
 no ho tinch que dir,
 era sa cara
 fina com llir'.
 Sos ulls semblavan
 de foch ardent:
 ¿es que patía
 d'anyorament?
 sa boca xica
 n'era un tresor
 guardava perlas
 de plata y or;
 sas ricas trenas,
 folrats cabells,
 me recordaren
 temps més novells;
 son cutis tendre
 modest vestit
 era l'esencia
 de lo que he dit.

**

Devant la Verge
 y ab gran amor
 súplicas feya
 ab tot lo cor;

Aplech.

jo de mirarla
 may m'he cansat,
 quan ha estat fora
 li he preguntat
 si en eixa vida
 tenia amors,
 y ella 'm contesta:
 —Sols tinch dolors.—
 La seva historia
 plena de fel
 me l'ha contada
 ab gran anhel,
 al acabarla
 li he dit plorant
 que yo l'aymava
 ab amor gran.
 —Los amors vostres
 correspondré.—
 ¡Jo d'alegría
 me moriré!

Dalt de l'ermita
 'vuy he pujat,
 una donzella
 'l cor m'ha robat;
 m'ha dat paraula
 d'amor constant,
 quina alegría
 quin goig més gran.

ATSOC.

DE TOT ARREU

—En las Conferencias de St. Lluís Gonzaga de Bethém y baix la presidencia dels Rvnts. Dr. Llor y M. Forn, tingué lloch en la tarde del diumenge una solemne vetllada organizada en honor del angélich St. Lluís, patró de las conferencias. Llegiren bonicas poesías los socis Ráfols, Figols, Aragonés, Farriols, Cerdá y Vallés, que foren molt aplaudits, essentho també lo Doctor Manel Ribas en la disertació de son ben pensat discurs. La part musical fou confiada als joves Marshall, Torres y París, tenint que repetir alguns números del programa pera acallar els aplausos del públich. Acabá la festa ab una eloqüent improvisació feta per lo Rvnt. Dr. Llor qui doná al joves socis importants consells pera seguir las petjadas de son patró St. Lluís, essent calurosament aplaudit y sortint la concurrencia sumament complascuda d'aytal festa.

—Lo diumenge passat á la tarde se representá, en la Cort angélica de Sant Lluís Gonzaga de Gracia, lo celebrat drama en vers castellá, *La paz del hogar*, essent executat per los joves Casanova, Saltor, Font, García, Pons, Gili y Caminal, acabant a funció los joves Caminal, Gili, Bozzo, Gabarró, Hortal (P.) y Prats, representant la pessa *La torre dels misteris*, essent las, dos molt aplaudidas per la nombrosa concurrencia.

—La secció recreativa de la important societat católica Centre Moral-Instructiu de Gracia organisá per diumenge passat al vespre una funció teatral en la que se hi representá lo drama castellá, *La paz del hogar*, que fou molt ben interpretat per los socis Martí, Catalá, Pí, Rovira, Buch, Rufé y Bozzo, dirigits per lo simpátich actor D. Antón Llansana. Acabá la funció la representació del bonich y popular sainete en un acte y en vers catalá *Café y copa*, executat per

Las millors parts de la secció, tots los que reberen molts aplausos de la nombrosa concurrència que omplenava lo saló teatro.

—Lo diumenge á la nit, tingué lloch en lo Centre Moral de St. Francisco l'estreno del drama en tres actes, original de D. Joan Bta. Lleonart, *Lo rosech de la conciencia*, de qui en parlarem com se mereix en lo próxim número, rebent molts aplausos l'autor junt ab los Srs. Saigí, Capa, Nolla, Cortadellas, Puig, Miralles, Cots, Canela, Jelabert y Villamare que foren quins executaren l'obra d'un modo inmillorable. Per fi de festa se representá lo diálech, *El rapto de D. Sabino* (Manubens), desempenyat per los senyors Martí y Miralles.

—Havem rebut de nostre particular amich D. Joseph Abril Virgili lo drama que acaba de publicar *La cadena del captiu*, que creyém totas las societats rebrán ab gran aplauso ja que ha surtit de la pensa de tant afamat y conegut autor.

Se troba de venta en nostra Administració al preu de 2 pessetas.

De fora

La Joventut Católica de Vich prengué una part molt important en las grans festas que celebrá la ciutat de Vich en honor de son fill St. Miquel dels Sants, organisant escullidas funcions musicals y teatrals durant los dias 6, 7 y 8. Al primer día al vespre hi tingué lloch l'estreno del preciós y ben escrit drama *La Gent de montanya*, original del aplaudit y llorejat autor D. Joaquím Albanell y de quina obra parlem apart com se mereix. En aquest dia, per acabar, feu les delicias del públich que omplía de gom á gom lo saló, la sarsuela, lletra de D. Mariano Callís y música de D. Lluís Jordá, *Arrós ab..* que fou magistralment executada per los joves Planas, Casanovas, Redorta, Portabella, Ballart, Dordal y Llohis.

En lo segón dia, á las 10 del matí, un quinteto compost dels professors Cortinas (germans), Torres, Port y March, en lo mateix local interpretaren de un modo inmillorable, composicions de Suppé, Guarenchi y Romeu, Sans, Verdi, Meyerbeer, Puig, Beriot, Cortinas, Mariani y Chapí, que foren escoltadas ab molta atenció per la nombrosa concurrència que obligá á fer repetir alguns números del programa.

Al vespre, á las nou, tingué lloch la representació de la sarsuela en tres actes, lletra de F. de P. Badós y música de Miquel Ferrer *Del municipi al mar* que, si be los joves Godayol, Casanovas, Cunill, Aguilar, Planas, Redorta, Portabella, Solá, Llohis, Dordal y altres feren molts esforços perquè l'obra agradés al públich, els vegeren frustrats, donadas las condicions de l'obra.

Lo diumenge, últim de las festas, á las 10 del matí tingué lloch un gran concert organisat per alguns socis que no pogueren assistir al del dia anterior y que fou confiat á l'orquestra de professors dirigida per lo aplaudit violinista D. Joan Torres, executant ab molta afinació y netedat composicions del mestres Bizet, Valls, Chapí, Bisquer, Bianqui, Gumbert, Torres, Alard y Gounod, que foren molt aplaudidas per la nombrosa y distingida concurrència que omplena lo saló.

Al vespre devia repetir-se la sarsuela *Del municipi al mar*, pero en vista de que no havia agradat l'obra 'l primer dia 's desistí, representant-se lo drama *La gent de montanya*, que tant d'èxit alcansá al primer día, y la sarsuela *Setze jutjes*, que aplaudiren moltíssim los concurrents que eran en tal número que no 's podía donar un pas per la sala.

Are sols nos resta felicitar als que hi prengueren part y encoratjarlos á no desmayar en lo bon camí que han emprés y donarlos hi las gracias per las mostras d'agrahiment que 'ns donaren durant nostre estada á la ciutat de 'n Balmes y St. Miquel, de quina 'n guardarem gratas recordansas.

—Lo diumenge passat, en lo Centre Católich de Reus tingué lloch la representació del drama castellá, *El Rey mártir*, y la pessa *Mágica negra*, vegentse ab tal motiu molt concorregut dit Centre.

—En lo Centre de Católichs d'Olot, lo dia 22 del mes passat una nova companyia catalana composta de varis joves aficionats, representaren la comedia en un acte y en vers original d'en Miquel Serret y Serra, *La venjansa d'un pintor*, y las produccions d'en Francesch Pradell *Nit de sanch* y *Lo castell del Escorsó*. Prengueren part en ditas obras los Srs. Arqués, Ganarols, Coma, Picola, Cuellas, Maliveu, Sadurní, Tresseras y los nens Mir y Subirana, conquistantse unánims aplausos y las simpatías del auditori qu'omplía la sala. Mereix també mil felicitacions lo jove pianista Sr. Bufill per lo bé que va portarse en la part musical. LA BARRETINA no volguent ser menos s'associa á las mostras de satisfacció qu'els doná 'l públich desitjantlos que tinguin per lema «Avant y fora.»

CORRESPONDENCIA

E. Asal.—Olot.—Gracias per las noticias per més que son retrassadas. Vegi la secció de fora en lo número d'avuy.

Lo cosí del Nacre.—La poesia es molt dificultosa, de tots modos vagi practicantshi, que vosté té condicions.

Joaquim Mesalles.—Lo mateix li dich.

Joseph.—Qu'es la seva xicota aquesta Marieta? Perque si ho es pot dirli:

Ay Marieta, vina, vina,
puig lo meu cap desatina
veure que cada vegada
qu'enviho á LA BARRETINA
sempre 'm dihuen no m'agrada.

Lleó Ollé.—N'aprofitarém algun.

Corre-Cuyta.—Anirá casi tot. Pero pensi qu'ab temps y palla maduran las nespras. Ja 'm pot compendre!

Un cortsense.—De quants colors va tornarse pobre noya! Verda, vermella, negra, etc., etc.: Digui que devía semblar un mostuari de pinturas.

Un Rondallista.—Quan desitji enviarnos alguna cosa serveixis comprar un cuadernillo de paper, ó passi per la Redacció que n'hi donarém un parell de fulls. No crech que vagi tant car per escriure en trossos tant petits!

Gior.—No val la pena de parlarne. Pensi, además, que hi ha un adagi que diu: *contra enveja caritat*; y si parlant en la nostra llengua no m'entengués recorro á lo que diuhen els castellans: *á palabras necias, oídos sordos*.

SOLUCIONS á lo insertat en el número 21

Logogrifo numérich: *Mongat*.

SERVEYS DE LA COMPANYÍA TRASATLÁNTICA DE BARCELONA

Duas expedicions mensuals á Cuba y Méxich, una del Nort y altra del Mediterrani.—Una expedició mensual á Centre América.—Una expedició mensual á Rio de la Plata.—Una expedició mensual al Brasil arribant fins al Pacífich.—Tretze expedicions anyals á Filipinas.—Una expedició mensual á Canarias.—Sis expedicions anyals á Fernando Poó.—156 expedicions anyals entre Cádiz y Tànger, arribant fins á Algeciras y Gibraltar.—Las fechas y escalas s'anunciarán oportunament.

Pera més informes, acudeixi's als Agents de la Companyia.

¡¡REGALO!!

LO GOS DE PRESA

Comedia inédita que val UNA PEsSETA, la donarém durant aquest mes á nostres llegidors per 1 ral, als suscriptors de fora per 15 céntims y als suscriptors del interior per 10 céntims.

Se trovará en tots los puestos que venen LA BARRETINA y en nostra Administració.

En preparació altrás obras de regalo.

Francisco Bertrán, impresor, Casanova, 13; Barcelona.